

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišczećni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Jubilate.

2. Kor. 4, 7—11.

Džěczi šwěta šo nam kšesczijanam šměja a praja: Kšesczijenjo tola nicžo wot žiwjenja nimaja. Prawi kšesczijenjo, kóšiz šu žiwi po kšesczijanštim napominanju: Wješelcže šo w tym Knjesu w kóždu czaš, šo ša tajše wu-šměščenje džakuja, pschetož woni wjedža, šo woni to, šchtož šo w njebjěkach dokonja, hižo na šemi w šebi nješēja, drje potajne psched woczomaj šwěta a šamo hušto psched šobu potajene, ale tola druhdy šjewjene. Wopomńmy:

Kak šo potajna krašnosć wumoženyh
Šhryštušowych šjewi

1. na cžěle šlabosće,
2. pod cžěšnosću cžěrpjenjom,
3. pschi šmjerczi.

1. Potajna krašnosć wumoženyh Šhryštušowych šo hašle nješewi na pschekrašnjenyh cžěle horjestačža, ale hižo na cžěle šlabosće. To widžimy na japoschtolě Pawole. Šdnž wón w Athenje a Korincze wuměštwo lubowazyh Griecham ewangelij přědowasche, nještejesche psched nimi muž griehiškeje rjaneje šróšnosće. Šdnž wón w Romje šłowo wot kšizža pschpowjedasche, hordy wojer-ški lud w nim ryczerja njewohlada. Šacž runje běšche wulki duch w nim, jeho cžělo běšche tak prawje hlinjane šudobjo. To běšche widžecž na šaldatym cžole, na šuchej postawje. A tola tak šo hluboko ležaze wóćžlo šwěcžesche w šwjatym šahorjenju, tak šo blěda huba žołmjesche w móžnyh šłowach, pohladajcže na cžělo šlabosće, tak je

wono posběhnjene w šwjatym powołanju! Do hlinjaneho šudobja je Bóh poklad, blyšcž šwojeje krašnosće položil a wón šo won šwěczi, druhich roškwěcžicž. „My mamy tón šchaz w hlinjanyh šudobjach.“ To džěnša hišcže kóždy kšesczijan nashoni. Našče cžělo tak lohko wušpróznj we wicchorach žiwjenja, wono wóšlabnje, wono šthori. Někotre džěcžo Bože dyrbi bóle a bolostnišcho nashonicž hacž druhe, šo š jeho cžělněj a štrowotnej možu hubjenje šteji. Šak hušto tón Knjes tych šwojich š cžěžkimi šhoro-šcžemi domach pyta a jim šacžucž dawa: ty bydlíš w hlinjanyh šudobje. Ale hlinjane šudobjo, hubjene cžělo nješe krašny poklad w šebi, drohotny kamjen, kiž šo jašnje šwěczi w blyšcžu Božeje hnady, njebjeskeho měra, šbóžneho wješela. Šnutštowny blyšcž šwěczi šo psches šwontowne pschitrcže cžěla. Šak někotremu džěscžu Božemu móžesh na woblicžu widžecž: Bóh je jašne šwětko do wutrobny dał, tam blyšcži šo mjeno, kšizž Šhryštušowych — duž šo tež na šnutštownym cžłowjeku wašnje Jesom Šhryšta šjewi.

2. Potajna krašnosć wumoženyh Šhryštušowych šo tež pod cžěšnosću cžěrpjenjom šjewi. Pawol prawje praji, hdnž pišche: My mamy wšchudžom žalosć, my budžemy pschescžěhani, my budžemy podtlóćeni. Šeho japoschtolške žiwjenje je nješchestawaze cžěrpjenje. Wón nješamjelczi, šo budže jemu pod tajštim cžěrpjenjom štyštkno. Štyštkno junu je, ale „my nješadwělujemy“. Na wicžěch štarosćach dobywa wěra; my kónž njewošmjemy, pschetož my njebudžemy wopušcženi, tón Knjes je pola naš, duž šo njebojimy. Šod wšchěm cžěrpjenjom je Pawol pošny

trošćta a w trošćće ma mēr a radošć. Tajki steji pšched nami jako ryčer. W czerpjenju je ƚo sjewilo, sćhto w nim je. Tyžazy kšćešćizienjo wusnaja: ƚa bych podlezał w kšćizju, hdyž najlěpšći trošćtać, ƚwjaty Duch, mje snutšćownje njeby napjelnił i trošćtom a mērom, ale w czerpjenju ƚym mōz saczuł, kajfejež hacž dotal njesnajach, mōz wēry, kiž mōžesće ƚo poddacž do Božeje wole, mōz sćzerpliwosće, kotraž mōžesće najczejšće njesć, mōz nadžije, kotraž w dohyczeršćej radošći wysće kšćizja trōnu wohlada. To je krašna wēz.

3. ƚotajna krašnosć wumoženyh Khrystuƚownych sjewi ƚo tež pšći ƚmjerczi. „Wly nošny kōždy czaš wokolo to mrēcze Knjesa ƚesusa na nasćim czele.“ ƚať mōže ƚawol pišacž, kiž dyrbjesće wsćědnje ƚmjerczi do woblicza pohladacž. Ale w mrēcju je ƚo tež žiwjenje ƚesufowe na nim sjewilo, žiwjenje, kiž ƚmjercž pšćewinje. Hdyž mōže ƚawol džiwojo na martrašću ƚmjercž sawolacž: ƚa ƚym ƚo dobre bēdženje bēdžił, njeje to krašnje, njeje to pruha njebieskeho ƚwēta? Nicžo rješćeho na semi njeje, hacž sbōžne domojhicze wumoženeho Khrystuƚowneho, kotrehož wēra praji: ƚesuf moja nadžija a mōj Sbōžnik, tōn je živy; wo kotrehož lubosći rēka: wona nihdy nje-wupadnje; kotrehož nadžija njebieska wotewrjene widži. Pšći tajkim ƚmjertnym ložu ƚo sjewi, kajki sćaz je tōn Knjes tym ƚwojim dał. Kať husto hišće czele i zunym, mērnym napohladom wopokaže, so bēšće w hlinjanym ƚudobju njebieski sćaz, Boži Duch! Duž dajmy pruham wot woblicza ƚesom Khrysta ƚo ƚwēcizć do nasćeje wutrobny, so by ƚo wōn w naš ƚwēcizł a ƚo sjewil na czele ƚlabosće, pod czešćnosćju czerpjenjom a junu w nasćeje pošćednej hodžinzny. ƚamjen.

Khwaleny budž tōn Knjes sa wsćitko.

W jenym małym mēstacžku bēšće junu kħora žōnska, kotraž mējesće jara dolħo a czežko czerpjecž. Wona bēšće tež kħuda a mējesće wicž w stawach, so njemōžesće, dokelž bēchu ruzny a nošy sććiwjene, ani sćacž, ani ƚedžecž, ani kħodžicž, njemōžesće ƚo we ložu ani sbēhnyčž, ani i ruku jēdž do rta wsacž. Wona nje-mējesće muža, ani džeczi, wona ležesće w malej komorzy na hubjenym ložu; w komorje pšći ložu stejesće stare blidko, pšći tutym stejesće stary stōł, na sćženje wifasće mały kħamor, tež bēchu tam male kħachlicžki a nētotre hornzy a sććlicžki. Wona mējesće spōchi wjele bolosćow a tola ženje hrosnje njehladašće ale jejna wutroba a ert bēšćtej połnej modlitwy a kħwalby k temu Knjesej. Wona džesće, so ma ƚo stajnje wjele Bohu džaťowacž, so žadyn czaš nima k sćorženju. Nisćto wot tyh, kotšiz k njej pšćinđžechu, njeje ju ženje hinať trjechil hacž spōtojnju a w tym Knjesu sćrosćtnu a połnu džaťa pšćecziwo Bohu. ƚejny duchowny, kotryž ju wopytowašće, powjedawšće junu wo njej jenemu wēria-zemu kandidatej. Tōn ƚamy njebēšće hišće wjele wo ƚwētnej nušy na ƚebi sħonił a ƚamo tež niz druhdže widžal a džiwasće ƚo jara, so mōže kšćešćizian do tajteje žalosće pšćinć a tola tať derje wsćho i Bohom snjesć. Duž žadašće wōn, so by ju ƚam wopytacž a ƚo pšćewēdčizć mohl, kať sćzerpliwa je. Junu do-połdnja w džewjecžich džēsće k njej a namala ju po czele jara hubjenu, po dušći pať sbōžnu w tym Knjesu. Boži mēr jemu hižom i jejneho woblicza napšćecziwo ƚwēcjesće, jako k njej nuts itupi. Wōn džesće: „Luba pšćeczelniža, ja ƚym ƚlyšćal, so wy, hacž sće runje jara kħora a kħuda, tola ženje njesćoržicze, ale so sće stajnje spōtojna a połna Božeje kħwalby. ƚa chzyh ƚo radny wo tym pšćewēdčizć a waš wohladacž. Wašća nusa je tola

žalosnje wulka. Njesćoržicze dħa wy ženje? Kať dħa je to tola mōžno?“

Wona jemu wotmolwi: „Mōj luby knježe, ja ženje njesćoržu a to teho dla niz, dokelž mam ƚo Bohu tať wjele džaťowacž, so žanu kħwilu k sćoržbam nimam.“

Kandidat ƚo dale prasća i hnutej wutrobu: „Sa kajte dobroty dħa macze ƚo dženša džaťowacž?“

Wješćelosć ƚwēcjesće nētko i jejneju woczow, jako wona jemu wotmolwi: „Slajće, dženša rano pjeczich wotucžich, jako bēch nēhdže hodžinu sćrēmnyla. Tajte wofšćewjenje dolħo nješćym mēla a po tutym spanju cžujach ƚo kať i noweho narodžena. Njemējach ja tudny wulki samoš, ƚo Bohu, lubemu Knjesej, džaťowacž? To ƚym cžinila, hacž bē wokolo sćesćizich. Dħa pšćinđže ƚužodžina ke mni a rješćny mi pšćeczelni: „Dobre ranje, ja chzu wam ložo pōšćacž, wy sćoro na dešćach ležicze.“ Wona wsća mje lahodnje i loža won, položi mje na semju, pōšćēlasće ložo, hdyž bēch ƚebi jamu i mojim sććiwym kħribjetom wuležala, potom sbēhny mje wona sašo derje do loža, sćwodžewa mje a nētko ležach kať prnyšćyna. Njedyrbjach ja sa to ƚo mojemu Bohu wutrobnje džaťowacž? ƚako njebēch hišće i tutym džaťowanjom hotowa, wokolo ƚednich, dħa pšćinđže druha ƚužodžina, kotraž i rukomaj hromadu bijesće a džesće: „Šu, luba ƚužodžina, kať je pola waš sħma; ja chzu wam rucze kuf satepicž, so sććēdžime wofna kuf dele džeja a wam tať sħma njeje. Sće dħa kħosej piła?“ „Hišće niz, wono je hišće sahe rano. Tam w kħamorcu leži poť luta kħoseja a sćibka kħlēba. To by dušćne ƚnēdanje sa mije bylo, hdy by mi jenož nēchtō kħosej sħarił a do huby dał.“ Duž wsća luba ƚužodžina rucze wōdny karan, bēžesće dom, napjelni jōn i czeršćwej wodu, pšćinješe tež w sććoržusće nēšćto wot walečćow a drobneho drjewa, satepi mi, sħari kħosej, wuliwasće jōn do sććalki, nakra kufi kħlēba do njeho, a hdyž bēchu mjeħte, tykny mi te kufi do huby, da mi tež picž, hacž bēch ƚo na-ƚnēdala. ƚotom wotrumowa sććalku, smy ju, staji ju na boť, wumjecze sćwu a džēsće potom sašo dom. ƚa prajach k njej: „Sapćacž wam Bōh, luby Knjes.“ Dženša ƚym ƚo kuf wusćala, pōšćēdala, ležach w pōšćēlanym ložu w cžoplej sćwe, hdyž drušć kħudži nimaja nicžo jēsć a sħmu mēja, a luba ruka bēšće mi tať pōšćizila: kať wjele samoša mam dženša žly džen, ƚo Bohu džaťowacž, a tola ƚu to jenož sħonćowne darj a dobroty sa moje kħude, kħorowate, ƚmjertne czele; ale wysće teho kħwalu tež Boha, lubeho Knjesa, sa to, sććtož je dženša na mojej kħudej dušći cžinil a wopokasćal, kať ƚo po njej horjebjerje, so njeby kōnz wsćala. Sbōžny džen poniži, wofšćewi, našćzi, trošćtuje wōn moju dušću je ƚwojim ƚwjatym ƚłowom. Nētko je džewjecž wotbilo, a dħa je wōn waš, luby knježe, ke mni pōšćal, a ja ƚym ƚebi wēsta, so wy prjecž njeponđžecze bjes wubudžazyh a trošćtowazyh ƚłowēć-fow sa mije i Božeho ƚłowa. Dħa mam tať tež tōn wsćēdny kħlēb sa moju dušću a mam dženša hacž do nozy lēdom czaša došć, ƚo mojemu Sbōžnikej džaťowacž sa to, sććtož je dženša nade mnu cžinil. Widžicze, luby knježe, so nimam czaša k temu, so bych pōcžala sćoržicž.“

Kandidat bu jara hnuty we wutrobje, jako tajku rēč kħudeje, jara potrjecheneje žōnskeje ƚlyšćesće. Tōn ƚamy je pōšćizćho dobry pōredať byl, je tež wjele czežćeho na semi nasħonił, ale hacž do ƚwojeje ƚmjercze pšćezow spōtojnny a mērnny w Bošy wostal, pšćezow bōle a radšćo Boha kħwalil hacž sćoržil, a je ƚo wusćal, so je tamne wopytanje a rošćrēčenje i tej žōnskeje jemu k wulćemu žohnowanju ƚlyžilo.

Bōh daj, so, dokelž drje žadyn wot naš wot sććizja tu pšćepušćēženy njeje abo njebudže, tež my i tuteho powjedawćka, kiž je wērne, bychmy wjele hnady a žohnowanja sa snježenje ƚwojeho sććizja mēli.

Ebóžni šu czi frudni šchrystužowi, pšchetož woni budža trošchtowani!

Luboscź k Jesusej.

(Psaln 73, 25. 26.)

Jesu, mam-li jeno tebe,
Dha wo nicžo njerodžu.
D tak wobohacžam šebje,
Hdyž šo tebe mozuju!
Šhto mi njebjo, semja chzetej,
Paruje cze wutroba?
Cžěło, duscha šahinjetej
Bjes šwojeho Ebóžnika.

Mječ mje horjo šwěta tyšchi,
Jesuš je trošcht wutrobny;
Ššym-li w nusy, wón mje šlyšchi,
Njejšym žadny pomozny.
Wothudnjam a cžěrpju šchodu,
Jesuš mój džěl wostawa;
Lacžnotu wón šchewi š wodu,
Šłób pak š khlěbom š wyšoka.

Hdyž we cžěmny m dole khdžu,
Jesuš moje šłónzo je;
Šěry khelich kchiza šłódžu
Šako šame šłódkoscze;
Cžernje, wóšty bycz šo šwadža
Róžow kwět mi njebješki;
Radoscź w krašnych pruhach šhadža,
Š mrototy šo šybolí.

Šaj, mój Jesu mišoscžiwny,
Mój ty wěcžnje wostanješki;
Tebi jeno chzu bycz žiwny,
Ty mje k njebju powjedžješki.
Mječ tež twója luboscź kčěje,
Jesu, mi tu na šemi,
Šo tam duscha kónu směje
Šunu w šbóžnej wěcžnosczi!

K. A. Fiedleř.

Šle plodny.

Šhtož cžłowjek šnje, to wón tež žněje. Šasche škutki šu wušywo, a jich ščěhwoki dyrbimny žnjecž. Šola ščěhwoki šu husto došcž jara njewidomne, a dolho traje, přjedy hacž Wóh hrěch khošta. Někotry hžžo ša cžas mlodoscže šymjo wušywo, ale husto lěta šańdu, přjedy hacž šymjo šhadža. Tu je džěcžo, kotrež šymjo wušywo: maczerine šylšy a nanowe škóržby, a to je jara šly wušywo. Hdyž šo tež Wóh dolhim lětam nad nim minjecž dawa, šymjo, kotrež mlodženž abo knježna wušywo, wěscže ššhadža, hdyž tež w pošdžišchim žiwjenju. W Budyšchinje běšche ras muž žiwny, kotryž na šwoje stare dny wjazny džělacz njemóžesche a dyrbješche teho dla pola šwojich džěczi wušow pytač. Dokelž mějesche něšcto pjenjes, tež wopravdže pola jeneho š nich pšchěbntk namaka, kotrež pak š nim jara šle šahadžesche. Wón w jenej komorzy pod tšechu bydlesche a mějesche lědma khdobne lěhwo. Druhdy drje wón šdychowasche, pšchetož wón mějesche husto hlób cžěrpicz a běšche jara džakowny, hdyž jemu něšcto pšchinješechu. Šako šo jeho něchtó, kiž jeho wopytowasche, ras woprascha, hacž šo nadžija šbóžnoscž dostacž, wón š pšchekrašnjentym woblicžom

wotmolwi: „Šaj, teho šo pšches Božu hnadu nadžijam!“ A jako wón jeho wobžarowasche, šo šo jemu tak hubjenje dže a jeho šamšne džěczi šo tak nad nim pšchěhrěšchujaj, wón šdychny a džěšche: „Šaj, Wóh hrěchi mojeje mlodoscže domaphta; ja šym šo pšchěcžiwno nanej a maczeri šam jara hubjenje šadžeržal, a nětko je to mi pšchischlo, ja mam pod mojimi džěcžimi cžěžko cžěrpicz. Ale to je Boža hnada, pšchetož ja šym pšches to k pšnacžu šwojeho hrěcha a k pokucže pšchischol; nětko wěm, šo je žiwny Wóh na njebju, kiž wšcho wodži. Ša šo jeno na Jesušowu šašlužbu špuschěčžam, pšches nju nadžijam šo, šo wodacže dostanu.“

Šónle starz w pokoju domoj džěšche a šo horka Bohu lubemu šnješej wěscže bóle džakuje ša cžěžke dny a hodžiny, w kotrychž je wón k wěrije a k pšnacžu pšchischol, dnyli ša dobre dny na šemi, hdyž bě wón bjesbóžnje žiwny. Hdyž cžěžke cžasny ša tebe pšchikhadžej, luby cžitarjo, dha špominaj na šwoje hrěchi a šrošni prawje, šo chze cze Wóh tón šnješ k pokucže šbudžicz, dokelž wón po šwojej lubosczi nochze, šo by ty šhubjeny byl.

F.

Wopytanje pohrjebnišcža.

(Wogl.)

Šlej, pola tótki klapje šo:

„Mí wotewí, wotewí, šchědžiwzo!

Cže prošchu, šo chžyl klucže wšacz,
Mašch drohi row mi pokasacz.“

Šak zusbnik rjeknje brodaty,
Wón wojak běšche šmahujeny.

„Šak njenuje tón drohi šo,
Kiž pšchi mni došta pššlańcžto?“

„Macž droha wotpoczujje tam;
Nješ Marty šyn wjaz šnaty wam?“

„Wš tón? Šak wulki, šbrunjeny!
Šhto ša teho waš špšnal by?“

Nětk pójcže pak a wohlejcže
To měštacžto, kiž pytačje.

Tu bydli, š pšerschěžu pšchifryta,
Nětk wascha morwa macžerka.“

Duž wojak štejo woněmi
A hlomu k šemi nakhili.

Ššo prošcže měri na hórku
A šylšy woczi macžej,

Šacz rjeknje, š hlomu šawiwšchi:
„Tu moja morwa njebydli.

Šhto we tak wuškim bydleńcžku
Mohł šawrjecž luboscž macžetnu?“

F.

Dwaj pučzej.

Šunu prošchěšche duchowny šwoju wošadu š hnujazymy šłowami pšchi nekajkej škladnosczi wo miše dary do kollektowch ššlicžkow. Wšchitzy dawachu, jenož nekajka šupa žónška, kiž k temu mějesche, džěšche nimo a njeda nicžo. — Šako domoj pšchindže, bě jejna móščen přjecž, hacž šhubjena abo franjena, bě njewěšte. Wona šo kšětro štróži a džěšche, kaž je potom pššala, šama pšchi šebi: „Wóh přjedy po tamnym pučžu do mojeje wutrobny njemóžesche, dha je nětko cžert pučž k šakej namaka.“

Sijalka a ponižny čłowjek.

Ponižnosć ho husto pod wobrasom wonjateje sijalki pschodstaja. Čzeho dla to? Pohladaj na sijalku, kak wona w trawje potajnje ležyje a lubosnu wón roščerja, tež hdyž je wot mnohich ludži njewobkedžbowana. Njeruna ho jej ponižny čłowjek, kotryž čzische a niczeho ho njemozowawšchi dobre čzini, hdyž ho to tež wot śwěta njepšhipósnawa a nješlamy? Wón wolóža nusu khubeho, wotpaleneho a druhich nješbožownych, bjes teho so by wo swojich skutkach rěčal. Wón mudžela radu a pomha, hdyž wě a samože, skutkuje wjele dobreho a ho njeprascha: Esu to tež ludžo šhonili a budže ho moje mjeno w nominach mjenowacž?

Sijalka je wschitkim ludžom lubosna kwětka. Rěčewa wona w sažnym nalěczu w selenej trawje, dha ju džěczi pytaja, so bychu lubu maczerku i wonjatym wonjecžkom swješeli. Njeruna ho ponižny tež w tymle nastupanju tamnej nalětnej kwětzhy? Njeje wón wschudže rad widžany? Njewobkhabža kóždy čłowjek rady i nim? Njeporucžuju jemu ludžo rad to abo tamne džělo, dofelž wjedža, so wón swoje skutki do wschěch njebjeskich stronow nje- wutrubja?

Nasch najwjěšchi šerbiki pěšnječ Handrij Seječ, pšes wurjadnu ponižnu myšl ho wusnamjenjazy, je tež ponižnu sijalku lubosnje wobspěwał. My dowolamy šebi, tónle něžny spěw, kotryž je nasch hlawnny šerbiki hudžbny mištr K. A. Rozor do woprawdže krašnych synkow sdrasčył, čzescženym lubym čzitarjam šžělěč. Wón takle rěka:

Rhwalena budž, sijalka,
Módrinka ty miła,
Kiž hy i dychom nalěčža
Sahje wotucžila.

S trawy, i mocha kufajo
Sběhasch jašne woblicžo.

S swoju barbu njebeša,
Jako šněhi tachu,
Dofelž hy tak ponižna,
Tebje šwoblekachu.

Semja i lutej' lubosče
Da čzi krašne wonjenje.

S wóčkom swojej' milosče
Nětko hladasch na mnje;
Njej' twój ležew a wonjenje
Luby dar tež sa mnje?

Šaj, po šymškej čzěšnosčzi
Nješesch lóšcht a radosč mi.

Něžna kwětka wonjawka,
Milosč woblecžena,
Šnamjo něžnoh' džěčatstwa,
Witaj, wubudžena;

W twojim lubym póšelstwi
Womłodža ho myšlicžki.

F.

Božo, budž mi hrěšnikej huadny!

Bobožna a šprawna šchescžijanka běšche, kotraž jara šhora ležesche a mějesche hižom dolho čzěško čzěpicž. Šako duchowny jemu k njej pschidže, džesche wona k njemu: „Ša to wscho šašlužu a hiščeže wjazhy.“ — Šole je wusnacže, kotrež porědko wot šhoroch šlyšich. Š wjetšcha čzjedža duchownemu wobkucžicž, so njeišu tak wulžy hrěšnižy, kiž šu tajke šašlužili, so maja te a

te dobre pocžinki. Šotom pschiddu a pschistupja te šhorym i wjetšcha tajžy šwětni troščtarjo, kiž pokutne myšle i dusche šhorcho škerje šacžerja se šwojimi rěčemi, hacž so bychu pokutne špósnacže šbudžicž pomhali, škerje wo woczerstwjenju rěčža, hacž wo wěcznosčzi. Šamna šhora ho tež šprawnje wusna, so nětko njemóže tak i žylym duchom ho modlicž, bolosčow dla, kaž by rad čzyla; šchtož dyrbjało kóždeho traschicž, so pokutne a wutrobne modlenie njeby wostajil a wotstorkowal hacž na pošlednje šhoroložo. Še štom prajicž: Ša Šhryta rany wušnu ja! — to tež njebudže nicžo pomhacž, hdyž njepokutna wutroba njepokutna wostanje a i tamneho šłowa jenož sa šwoju šechernosč šłowal čzini!

Šchto je pscheměnil?

Njedawno woprascha ho nětko žonu, kotrežež muž běšche ewangelsku wěru pschijal: „Še to wěrnó, so je wasch muž šwoju wěru pscheměnil?“ — „Ně“, wona wotmolwi, „wěra je mojeho muža pscheměnila. Šrijedy ho wón k žanej njepósnawasche, nětko pak je šebi jenu wušwolil; a ta dyrbi dobra byčž, dofelž móže wutrobu ludži pscheměnicž. Wš šam šče teho šwědk, so ho mój muž wjazhy njewopiwa a wjazhy njeseli, kaž je to hewal kóždy džěč čzini.“

F.

Šsaakowe woprowanje

je šnamjo wopora Šhryštušoweho. Šnamjo wažneje wěžy dyrbi nam wažne byčž, tola niž tak jara, jako wěž šama. Židža myla ho pola Šsaakoweho woprowanja, dofelž jo njepósnaja sa šnamjo, ale sa šašlužbny škutk, kotryž žytemu šraelskemu ludu wěcznje k lěpschemu pschidže. Šraž Šhryštušowa gmejna k šwojim modlitwam pschistaja: „dla čzěrpjenja a wumrjecža Šesom Šhryšta“, tak pschistajaja židži k šwojim modlitwam: „dla šwjatanja Šsaakoweho“. Šoni po tajkim njerodža wo potajnu šbóžnu radu a huadu Božu, kotraž w Šhryštušbu je dopjelnjena a šjewjena wschitkim ludžom.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Š wuradženjow Šlacžizy Ššerbsteje je i radosčzu wušběhnyčž, so ho Šlacžicžny dom lěška dotwari a so budže i tym dolholětna nadžija dopjelnjena. Šom budže krašna pycha měšta Šudyschina.

— Šmalešchanske šarske město je ho wot konsistorstwa šjawnje wupižalo.

— Še šchulskim twarom w Šchecženžy ho na nowy tydžeč šapocžnje. Šwar dyrbi hacž do 1. šeptembra došonjany byčž.

— Šwuradžowanja šakšeho šejma ho k šwojemu šónzei bliža. Š wošebitej napjatosčzu ho kóždy kóčž woczakuje wobšamknjenje deputazije wo proštwach wo želešnižy. Šónle rošlad je nětko došchol. Š njeho je widžecž, so tež na tutym šejmje ho hiščeže woczakana želešniža i Šakež k Šruskim mješam njewobšamknje, ale wona je ho wyschnosčzi šakle k rošpominanju podała, so ho něhdže w lěče 1906 dowobšamknje. Šež šruski namjet ju hiščeže to lěto k wobšamknjenju na šejm njepšchinješe. Šdyž by ju něhdže šruski šejm w pschichodnym lěče wobšamknyl, ma tola hacž do pschichodneho šakšeho šejma čzakacž. Šuž wschak je nadžija na bliške natwarjenje tejele želešnižy wot Šakež do Šródkta, šotraž by bliške pschšamknjenje do Šarlina šicžila, šako špadnyla. Šo pak je tola špokojenje sa tyč, šotšiz ho sa nju šajimujja, so je tola nimale wěšte, so budže ho tale želešniža, na šotruž ho hižom tak dolho čzaka, šwaricž.